

Mám zájem:

- ☐ o více informací o KSM
- ☐ o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- ☐ o pravidelné informování o aktivitách KSM
- ☐ e-mailem ☐ SMS
- ☐ pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- ☐ o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- ☐ přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 _____ / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM

přidej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

(člen Světové federace demokratické mládeže)

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1

Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99

ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v měsíc 2010

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Radim Gonda, Jakub Holas
Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

MLADÁ PRAVDA

ŘÍJEN 2010
ČÍSLO 2
ROČNÍK 16

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

KSM na internetu

KSM má vlastní místnost na sociální síti Facebook.com „Komunistický svaz mládeže“.

Stránky Komunistického svazu mládeže jsou na adrese www.ksm.cz

Blogy členů a sympatizantů

Blog Zdeňka Štefka
www.zdenekstefek.blog.idnes.cz

Drátem do Voka:
www.dratemdovoka.bloguje.cz

NetoPionýr:
www.netopionyr.blog.cz

Jiří WOLKER: Sloky

Sníh padá na město, na město zšeřelé,
v tvém oku roztává se v louže popele

a z věží hodiny jak pany zrazené
padají v náměstí, v jezero kamenné.

Jdeš tudy prvně sám se srdcem churavým
a proto se ti zdá, že trpíš světem vším,
a zatím jsi to ty, jen ty a zčásti jen,
jenž hořem soukromým jsi kdesi poraněn.

Staň u zdi nádraží a poslyš vlaků hvízd,
jež vezou do světa lásku a nenávist,
a do všech usedni a slavnou silou hnán
se z místa bolesti rozjedeš do všech stran
po světě širokém, jenž nezná modřin tvých,
zápase v závratích a ranách propastných.

Své srdce přemoz tu, neb nejsi srdce jen,
tím, čím chceš vítězit, - sám nebuď poražen
a přemoz bolest svoj a nepřezývuj jí,
bys stále v boji byl a nikdy po boji.

Pak sníh, jenž na město se snáší zšeřelé,
jen bílým obkladem ti bude na čele

a z věží hodiny se s ptáky rozletí.
Neb bolest přemoci je víc než trpět.

POZVÁNKA

na XXIX. pražskou teoreticko-politickou konferenci
s mezinárodní účastí na téma

„K ANTIKOMUNISTICKÉ FALZIFIKACI DĚJIN“

Konference se bude konat

v sobotu 13. listopadu 2010 od 9⁰⁰ do 16⁰⁰ hodin

ve velkém sále ÚV KSČM, I. patro č.76, Politických vězňů 9, Praha 1

W. J. DUIKER - HO ČI MIN. ŽIVOTOPIS

V ČR málokdy narazíme na publikace, které by se věnovaly jednotlivým kapitolám dějin Komunistického a dělnického hnutí objektivně, bez zaujetí pro jednu či druhou stranu, bez ideologických deformací a přitom poutavým a podrobným přístupem. Pokud sáhne po biografiích, které vycházely v době socialismu, mnohdy se musíme potýkat s určitou unylostí a fráзовitostí příběhu, i jazyk a stylстика neodpovídají soudobým trendům a je proto obtížné se touto literaturou "prolouskat".

U soudobé literatury se pak často setkáváme s tendencí - většina publikací vydávaných antikomunisty jsou někde na úrovni brakové literatury či ještě hůře - na úrovni referátu studenta prvního ročníku střední školy ala Wikipedie s obrovským množstvím dodané ideologické antikomunistické omáčky, která navíc postrádá hlavu i patu.

Jednou z mála publikací, která tvoří určitou výjimku z pravidla, je biografie Ho Či Mina, vydaná v nakladatelství BB art v roce 2003 a která je k dostání v Levných knihách. Na první pohled velký rozsah díla (celkem 583 stránek) mnohé čtenáře odradí, ale zhruba 20% textu tvoří rozsáhlý poznámkový aparát, rejstřík i praktické pomůcky typu mapa či slovníček pojmů.

To, že se zmíněná publikace vyvazuje ze zaběhnutých stereotypů je možná předurčeno i samotným charakterem Ho Či Mina, jeho přirozenou skromností i smířlivostí, pílí i snahou o to, aby konflikty byly řešeny mírovou cestou plnou vzájemného porozumění a spolupráce. Rovněž v tomto případě autor patrně netrpěl nedostatkem pramenů a dalších materiálů, který např. významně poznamenal "Partyzánskou dynastií".

Kniha je psána svižně a čtivě. V prvních kapitolách seznámujeme čtenáře s životem obyčejných Vietnamců v období francouzské koloniální nadvlády, s úrovní jejich života i s prostředím, ve kterém se formovalo podhoubí pro následný národní osvobozenecký boj. Velmi zajímavá je část popisující působení Ho Či Mina především ve Francii, ale i v jiných státech - zde se seznamujeme nejen s mezinárodním komunistickým hnutím tehdejší doby, ale zároveň komparuje úroveň života dělníků v jednotlivých státech. Málo informací je o Ho Či Minově studiu v Sovětském svazu, což však kompenzuje podrobné vyprávění o jeho práci ve službách kominterny, ovšem stěžejní část celého díla se zabývá především budováním revolučního hnutí ve Vietnamu v podmínkách koloniální země a následný národní osvobozenecký boj.

Publikace se dotýká jak širšího prostředí, ve kterém se tento boj rodil, tak i praktických a ideologických záležitostí. Dostane se i na nám tak blízká témata, jako je budování národní fronty, spolupráce s nekomunistickými organizacemi, vnitrostranické třenice apod. Zajímavý je popis Vietnamské politiky v období sporu mezi Čínou a SSSR a i na něm můžeme vidět charakteristickou Ho Či Minovu střídavost v úsudku i to, že si dokázal zachovat chladnou hlavu při sebevětších nepříjemnostech.

Jediné, co bych publikaci vytknul, je občasné zveličování nepodstatného - např. jestli Ho Či Min nosil nebo nenosil kravatu či jestli měl milenky apod., i když musím uznat, že řada čtenářů a především čtenářek se o tyto podrobnosti zajímá a jsou i tací, kteří jsou schopni si tyto informace zapamatovat jako jediné z celé knihy.

Pokud tedy toužíte po tom přečíst si nějakou knihu, která je historickou publikací, cestovním průvodcem po světě, školou vysoké diplomacie a aplikovaného marxismu - leninismu, praktickou kuchařkou revoluce i guerillové války, dobrodružným románem i romantickou poesíí v jednom, neměl by životopis Ho Či Mina od W. J. Duikera ujít vaší pozornosti.

CO JE TO KOMUNISMUS—CITACE 1.

Přinášíme bez vysvětlivek moudrá slova řady autorů (od starověku po současnost) popisující vývoj společnosti, socialismus a komunismus. Jsou doplněna slova i těch, co marxismus opustili nebo mu nepřišli na kloub... Za každou citaci je uveden zdroj (klasici jsou uvedeni obvykle jako M, E, L atd.)

"Každý vývoj, ať má jakýkoliv obsah, se dá vyjádřit jako řada různých vývojových stupňů, které spolu navzájem souvisí tak, že jeden je popřením druhého...V žádné oblasti nelze projít určitým vývojem a nepopřít přitom svůj dřívější způsob existence. Popřít, přeloženo do řeči morálky, znamená zapřít." M 4/304 "Naší silou je naprostá jasnost a střízlivost při hodnocení všech existujících třídních veličin, jak ruských, tak mezinárodních, a z toho dále vyplývající železná kázeň, pevnost, rozhodnost a obětavost v boji." L 32/362

1. Co je komunismus?

Komunismus není pro nás stav, který by měl být nastolen, ani ideál, podle něhož se má řídit skutečnost. Komunismem nazýváme skutečné hnutí, které překoná nynější stav. Podmínky tohoto hnutí vyplývají z předpokladů, které existují v současné době. M 3/49

Komunismus jako teorie, sociální hnutí a tvar společnosti.

Nástin takového uspořádání. Komunismus jako výraz dějinného pohybu.

Co je komunismus?

...Komunismus je učení o podmínkách osvobození proletariátu. E 3/328

...Komunistická revoluce je namířena proti dosavadnímu způsobu činnosti, odstraňuje práci a ruší panství všech tříd i třídy samy... ME 3/82

Místo staré buržoazní společnosti s jejími třídami a třídními protiklady nastoupí sdružení, v němž svobodný rozvoj každého je podmínkou svobodného rozvoje všech. ME 4/450

Komunismus se od všech dosavadních hnutí liší tím, že provádí převrat všech dosavadních vztahů ve výrobě a ve styčích, a se všemi předpoklady, které tu byly odpradáva, vědomě nakládá jako s výtvy dosavadních lidí, zbavuje je jejich primitivnosti a podřizuje je moci sjednocených individuí. Nastolení komunismu je proto v podstatě ekonomické povahy...Skutečnost, kterou komunismus vytváří, je právě skutečná základna pro znemožnění všeho, co existuje nezávisle na individuích... ME 3/83

Komunismus jako pozitivní zrušení soukromého vlastnictví jakožto lidského sebeodcizení, a

proto jako skutečné přivlastnění lidské podstaty člověkem a pro člověka; proto jako naprostý, vědomý a v celém bohatství dosavadního vývoje skutečný návrat člověka pro sebe jako společenského, tj. lidského člověka. Tento humanismus = naturalismu, je opravdové vyřešení sporu mezi existencí a podstatou, mezi zpředmětněním a sebepotvrzením, mezi svobodou a nutností, mezi individuem a rodem. Je vyřešenou záhadou dějin a ví o sobě, že je tímto řešením. EFR 77

Komunismus je pozice jako negace negace, proto skutečný, pro příští dějinný vývoj nutný moment emancipace a znovu-získání člověka. Komunismus je nutný tvar a energický princip nejbližší budoucnosti, ale komunismus jako takový není cílem lidského vývoje - je to tvar lidské společnosti. EFR 88

.....

Celý text naleznete na stránkách www.ksm.cz v sekci „Teorie“

KSM OFICIÁLNĚ LEGALIZOVÁN

Ministerstvem vnitra ČR rozpuštěný Komunistický svaz mládeže oficiálně legalizován.

Tisková zpráva

V sobotu 13. března 2010 se v Praze uskutečnil mimořádný legalizační sjezd Komunistického svazu mládeže (KSM). Jeho hlavním úkolem bylo oficiálně legalizovat Ministerstvem vnitra ČR rozpuštěnou organizaci komunistické mládeže a její činnost. Ministerstvo vnitra ČR oficiálně rozpustilo KSM v roce 2006 se zdůvodněním, že organizace postupuje protizákonně, protože prosazuje nahrazení soukromého vlastnictví výrobních prostředků jeho vlastnictvím společenským. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR následně v roce 2008 potvrdil a zpravomocnil Městský soud v Praze. K jeho zrušení došlo až na základě roz-

hodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně v roce 2009 a konečně díky novému rozhodnutí Městského soudu v Praze, který 27. ledna 2010 oficiálně zrušil rozpustění KSM.

Sjezd zároveň reagoval na nové výzvy k opakovanému rozpuštění KSM a k dalším antikomunistickým iniciativám. Na sjezdu odstupující předseda KSM a člen Ústředního výboru KSČM Milan Krajča uvedl, že: „Významné vítězství, kterého mladí komunisté dosáhli, musí být zároveň dalším impulsem k boji proti antikomunistickým a protidemokratickým kampaním v naší zemi, opětovným snahám o rozpustění KSM a KSČM a úsilí o kriminalizaci komunistického hnutí a zápasu za socialismus.“

Sjezd zhodnotil a vysoce ocenil roli solidární kampaně, která byla na podporu KSM or-

ganizována nejen v České republice, ale i v zahraničí. Sjezd schválil poděkování zahraničním partnerským organizacím KSM, které ve svých zemích proti perzekuci KSM a antikomunismu v České republice organizovaly informační kampaně, pořádaly mítinky a protestní demonstrace, zasílaly nesouhlasné rezoluce, protestovaly před ambasádami České republiky a konfrontovaly nejvyšší představitele českého státu na jejich zahraničních cestách.

Kromě dalších otázek se sjezd zabýval otázkami znovuvybudování legálních struktur KSM, volbou nové Ústřední rady KSM i vztahům s KSČM. Sjezd vyzval všechny sympatizanty KSM k zapojení do jeho legální činnosti a bývalé členy KSM k obnovení svého členství v organizaci.

DOPIS LEGALIZAČNÍHO SJEZDU KSM
ÚSTŘEDNÍMU VÝBORU KSČM

Vážené soudružky, vážení soudruzi, obracíme se na vás z jednání mimořádného legalizačního sjezdu KSM. Náš sjezd se sešel 13. března 2010 v Praze, aby na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze oficiálně legalizoval KSM a jeho činnost.

V rámci našeho jednání byly diskutovány řada otázek. Rádi bychom znali názor Komunistické strany Čech a Moravy na některé z nich:

1. Jak KSČM chápe současnou roli KSM?
2. Jaká by měla být činnost a charakter KSM?
3. Na jaké bázi by měla probíhat spolupráce a podpora mezi KSČM a KSM?

Jsme přesvědčeni, že vzájemné vyjasnění si uvedených otázek může rozvoji komunistické hnutí v naší zemi pouze prospět.

S komunistickými pozdravy

Delegáti mimořádného legalizačního sjezdu KSM

VÝZVA LEGALIZAČNÍHO SJEZDU K JEDNOTĚ KOMUNISTICKÉHO MLÁDEŽNICKÉHO HNUTÍ

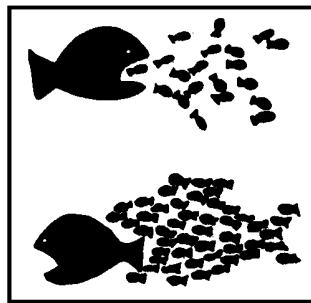
Komunistický svaz mládeže (KSM) na svém mimořádném legalizačním sjezdu konaném dne 13. března 2010 v Praze vedle dalších otázek věnoval pozornost také současné situaci mládežnického, především komunistického, hnutí v České republice.

KSM konstatuje, že problémy a rozpory komunistického mládežnického hnutí se od jeho 8. sjezdu prohloubily, a to nejen vznikem dalších od KSM se odštěpivších skupin po jeho ilegalizaci v roce 2008. KSM je přesvědčen, že neomluvitelný rozkol způsobený aktivitami jedinců, kteří po ilegalizaci KSM opustili jeho řady, stejně jako hluboké rozpory okolo otázky

mládeže uvnitř Komunistické strany Čech a Moravy, představují skutečně komplikovaný a jen složitě řešitelný problém.

Přesto KSM usuzuje, že jeho vydobytí si legálního statutu znamená nový faktor, který otevírá možnosti pokroku v otázkách jednoty komunistického mládežnického hnutí v České republice. KSM se domnívá, že právě dnes je ještě viditelnější potřeba zahrnout politiku sektářství a rozkolnictví.

KSM je ve světle aktuálních úkolů přesvědčen o nutnosti co největší akční jednoty různých skupin a jednotlivců, hlásících se ke komunistickému mládežnickému hnutí. KSM vnímá jako

aktuální úkol iniciování jednotné fronty mládeže. KSM vybízí ke spolupráci každého, kdo je ochoten společně bojovat za práva většiny mladých lidí – mladých pracujících, studentů, učňů a nezaměstnaných a zároveň usilovat o revoluční překonání kapitalismu a prosazení socialistické alternativy.

REZOLUCE LEGALIZAČNÍHO SJEZDU KSM

o legalizaci organizace

Mimořádný legalizační sjezd KSM, konaný v Praze dne 13. března 2010, oficiálně legalizoval KSM a jeho činnost. Učinil tak na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze z 27. ledna 2010, znamenajícího mj. zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o rozpuštění KSM z roku 2006 uskutečněné v roce 2008.

Tehdejší oficiální důvod, který byl užít pro obvinění, vedoucí k rozpuštění KSM, bylo tvrzení, že KSM reflektuje ve svém programu potřebu nahrazení soukromého vlastnictví výrobních prostředků jejich společenským vlastnictvím. Důvodem pro rozpuštění KSM tedy bylo přesvědčení mladých lidí o nutnosti budovat jinou společnost, která již nebude založena na barbarském kapitalistickém

principu vykořisťování člověka člověkem.

Rozpuštění KSM Ministerstvem vnitra ČR, společně s jeho následným soudním potvrzením, vyvolalo zásadní nesouhlas velké části společnosti. Petici na podporu KSM podepsaly tisíce občanů České republiky. Proti postupu Ministerstva vnitra ČR protestovaly například i organizace bývalých

republika získala fašistickou strukturu, podporovanou Hitlerem. A opět perzekuci vystavená levice reformního i revolučního typu má zájem na připojení Lotyšska k SSSR. Využije se i Pakt o neútočení mezi Německem a SSSR. 5. srpna 1940 se Lotyšsko stalo svazovou republikou SSSR. Hitlerovské Německo pomáhalo pravcově orientovaným emigrantům z Pobaltí, Berlín jim sliboval obnovení samostatnosti, ale když nacistická armáda v roce 1941 okupovala pobaltské státy, Hitler jim žádnou suverenitu nepředlžil. Spravoval je formou komisariátů a Estonci, Lotyši a Litevci mohli sloužit v kolaborantských policejních jednotkách a v útvech SS.

A. Hitler byl přesvědčen, že Pakt o neútočení ho vybavil takovou autoritou a silou, že

Anglie a Francie nebudou mít odvahu splnit své záruky ochrany Polska z října 1938. Září a říjen 1938 byly názornou politikou školou i pro Čechy. Kdyby Londýn a Paříž takové záruky (když předtím pohrdly kolektivní bezpečností) daly Československu, osmělil by se prezident

Beneš k boji. Nyní demokratická Francie a Velká Británie se zaručovaly za sanační režim Polska. Udělaly to zase v modifikaci taktiky usmiřování. Válku Německu vypověděly, ale nepomohly. Pomohly by Československu, či by to byla lidská tragédie národa? Žádná francouzská a britská divize nepřekročila hranice Říše. Byla to pomoc bez pomoci.

Hitler věděl, že Moskva dala jasně najevo, že v případě ohrožení západního Běloruska a západní Ukrajiny bude mít zájem na jejich osvobození z polské okupace, trvající od roku 1920. A Hitler si v té době přál, doporučil a nakonec i nedočkavě žádal, aby Rudá armáda vstoupila do Polska krátce po jeho vyhlášení války 1. září 1939. Byl přesvědčen, že britské a francouzské záruky platí v obecnější podobě a Paříž i Londýn vypovědí válku Sovětskému svazu. Nepomohlo ani několik urgencí, sovětská vojska vstoupila do akcí až 17. září 1939, kdy polská vláda v rozkladu prchla k rumunským hranicím a německá armáda se blížila k území s ukrajinským, běloruským, ruským a židovským obyvatelstvem. Pro Moskvu by bylo morálně obtížné a neúnosné, aby dovolila vystřídání polské nadvlády za nadvládu německou, dokonce fašistickou. Několik milionů lidí bylo ochráněno před okamžitou perzekucí ze strany hitlerovců, lidé nebyli odesláni do koncentračních táborů, proces germanizace

tuto oblast okamžitě nezasáhl a německé vojenské nebezpečí bylo odsunuto o 300 km od původních sovětských hranic v roce 1938 platných. Také Evropa prošla politickým školením. Najednou se ukázalo, že cílem Hitlera není jen porážka sovětské moci, ale již v dalším roce, 1940, přepadne Dánsko, Norsko, Belgie, Nizozemsko a Francii a prokáže, že jeho cílem je světová vláda. Od roku 1941 je objektivní situací tlačena i kapitalistická část s formální demokracií k tomu, bojovat v koalici se SSSR. Jinak nelze nacisty porazit. Nejednou tuto koalici Moskva Evropě nabízela. Za války se britský premiér v Moskvě zeptal J. V. Stalina, proč uzavřel v roce 1939 Pakt o neútočení s Německem. Odpověď byla jasná a stručná: Neměli jste zájem s námi bojovat proti fašismu; byla i slušná a neurážlivá. Stalin nevypočítával, kdy Západ propásł možnost zázraku - Španělsko, Porýní, zavedení všeobecné branné povinnosti v Německu, připojení Rakouska, zabor českého pohraničí, likvidace ČSR v březnu 1939, nezájem o akce italských fašistů v bojích v Etiopii a při útoku Itálie na Albánii, kdy Moskva protestovala a bez ohlasu prošel útok Itálie na Řecko a stejně tak bez protestů i rasová perzekuce v samotném Německu. Britský premiér mlčel, tehdy Západ raději dělal politiku usmiřování.

Jiří FRAJDL, Naše Pravda

Vážné výhrady vznikly i v Německu. Fridrich Werner von Schulenburg, v letech 1934-1941 německý velvyslanec v Moskvě, měl pochybnosti o Hitlerově mírové politice a byl ochoten nabídnout své služby německé vládě, kdyby Hitler byl vojenským pučem odstraněn a

bylo by nutno vyjednat separátní mír se Stalinem. Jeho protihitlerovské názory byly zaznamenány, i jeho kritika Paktu o neútočení. Byl zatčen a 11. listopadu 1944 popraven. V širší souvislosti se zapomíná na Žlutou knihu francouzské vlády, kde je zakotvena myšlenka, že německo-britské jednání o hospodářské dohodě v červenci 1939 lze považovat za důkaz, že Londýn se snažil Hitlera povzbudit k válce proti Sovětskému svazu.

Počet nepříteli kvalitních 12 divizí Litvy, Lotyšska a Estonska reálně nebyl schopen ohrozit sovětskou velmoc, ale situace se okamžitě změnila, když sovětská zpravodajská služba zjistila, že německá špiónáž hledá cesty, jak z uvedených států učinit německé nástupišť k útoku na SSSR. Dalším nástupišťem mělo být Finsko. V útaje-

né podobě se angažovala i německá diplomacie. Obě nacistické složky využívají událostí z let 1917-1919, dokonce i v oblasti kádového obsazení pro pronacistickou aktivitu. Německá císařská armáda se koncem první světové války udržela ještě několik měsíců v Estonsku a stačila porazit Estonskou pracovní komunu, která si přála vytvořit levicově vedený stát s přátelským spojením se sovětskou mocí v Rusku. Estonská levice byla potlačena dokonce za účasti anglického námořnictva, ale přesto

2. února 1920 Moskva uznala estonskou suverenitu. Levice byla vystavena perzekuci, ale v ilegalitě přežila, postavila se proti fašizaci Estonska a v roce 1940 se stala sociálně-politickým nositelem znovupřipojení k SSSR. Německá základna již v Estonsku nevznikla, v červnu 1940 vstoupila Rudá armáda do Estonska. Nacistický plán na základnu nevyšel. Také v Litvě byla potlačena levicová orientace, masové represe dolehly na komunisty, sociální demokraty a lidové socialisty. 16. prosince 1926 estonská důstojníci rozeznali parlament a došlo k fašizaci státu. Také proná-

sledovaná Litevská levice se stala oporou pro vstup Litvy do SSSR, stalo se tak 3. 8. 1940.

Lotyšsko mělo neméně dramatický vývoj. V lednu 1919 byla vyhlášena Sovětská republika. Provedla konfiskaci baronů, německých velkostatkářů, zavedla osmihodinovou pracovní dobu, oddělila církev od státu, vyvlastnila velký průmysl a obchod, surovinové zdroje, ale to vše vyvolalo nesouhlas buržoazních kruhů ve Švédsku, Norsku, Německu a ve Velké Británii. Demokratické zásady, že o vnitřní politice rozhoduje lid vlastní země, najednou neplatily a intervenčního tažení se účastnily britské lodě a 80 tisíc vojáků zbytkové německé armády, která stále ještě byla umístěna v Lotyšsku, již z let první světové války. Teprve 11. srpna mohla být uzavřena mírová smlouva, ukončila boje a deklarovala uznání lotyšské suverenity sovětským státem. 15. května 1934 provedla armáda státní převrat, politické strany byly rozpuštěny a další pobaltská

protifašistických bojovníků a partyzánů. Z iniciativy studentů občanů vznikla petice občanských sdružení nesouhlasících s kroky Ministerstva vnitra ČR proti KSM. Podporu KSM vyjádřilo několik českých politických stran. Z podnětu poslanců Komunistické strany Čech a Moravy (KSČM) byl postup Ministerstva vnitra proti KSM projednáván v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky.

Velký ohlas zaznamenala iniciativa Ministerstva vnitra ČR v zahraničí. Svůj nesouhlas vyjádřily stovky mládežnických, studentských a odborových organizací. Tisíce lidí adresovaly své rozhořčení Ministerstvu vnitra ČR i zastupitelským úřadům České republiky v zahraničí, mimo jiné řada poslanců národních parlamentů, Evropského parlamentu, univerzitních profesorů, bývalých bojovníků proti fašismu i významných osobností jako je například italský nositel Nobelovy ceny za literaturu Dario Fo. Před zastupitelskými úřady České republiky v řadě zemích se uskutečnily de-

sítky protestních demonstrací a mítinků.

KSM na svém 8. sjezdu, těsně předcházejícím jeho ilegalizaci Ministerstvem vnitra ČR, potvrzené i tehdejšími rozhodnutí Městského soudu v Praze, upevnil všechny své členy a stoupence, že navzdory zákazům a perzekucím neustupuje od svých aktivit za zájmy většiny mladé generace – obyčejných studentů, učňů, mladých pracujících a nezaměstnaných – a za socialismus. Tomuto slibu KSM v těžkých a složitých chvílích ilegality, přes mnoho problému a úskalí, dostal.

KSM chápe rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně a následné nové rozhodnutí Městského soudu v Praze jako veliké vítězství nejen komunistického hnutí, ale i všech demokratických a pokrokových sil v České republice. Toto vítězství je zároveň i ohromnou porážkou pro všechny antikomunistické a protidemokratické tendence, snažící se soustavně omezovat demokratická politická práva, organizovat nové „hony na čaro-

dějnice“ a kriminalizovat komunistické organizace.

KSM zároveň s vyhlášením legalizace své činnosti upozorňuje na nebezpečí opětovného oficiálního rozpuštění organizace, které z rozhodnutí soudů i některých projevů Ministerstva vnitra ČR vyplývá. Velké vítězství, kterého KSM dosáhl, tak musí být zároveň novým impulsem k boji proti antikomunistickým a protidemokratickým kampaním, opětovným snahám o rozpuštění KSM a KSČM a úsilí o kriminalizaci komunistického hnutí a zápasu za socialismus.

DEKLARACE KE KOMUNISTICKÝM A DALŠÍM POKROKOVÝM, DEMOKRATICKÝM A ANTIIMPERIALISTICKÝM SILÁM MLÁDEŽE VE SVĚTĚ

Komunistický svaz mládeže (KSM) na svém mimořádném legalizačním sjezdu, konaném 13. března 2010 v Praze s velkými díky oceňuje solidární pomoc a podporu bratrských komunistických organizací mládeže a celého pokrokového, demokratického a pokrokového hnutí mládeže ve světě, které se mu dostalo.

KSM ve chvíli, kdy v roce 2005 poprvé avizovalo Ministerstvo vnitra ČR své snahy o ilegizaci KSM, ihned informoval své partnerské organizace v zahraničí se žádostí o solidaritu. Ohlas, se kterým se tato výzva setkala, předčil všechna očekávání. Zahraniční soudruzi a přátelé KSM začali okamžitě ve svých zemích organizovat mohutnou solidární kampaň. Ta se

ještě více zintenzivnila poté, co v roce 2006 Ministerstvo vnitra ČR skutečně přistoupilo k oficiálnímu rozpuštění KSM, i poté, co

byl v roce 2008 tento akt také soudně potvrzen a nabyt platnosti.

Komunistické a další pokrokové, demokratické a antiimperialistické organizace mládeže ve svých zemích proti perzekuci

KSM a antikomunismu v České republice organizovaly informační kampaně, pořádaly mítinky a protestní demonstrace, zasílaly nesouhlasné rezoluce, protestovaly před ambasádami České republiky, konfrontovaly nejvyšší představitele českého státu na jejich zahraničních cestách. Velkou roli při organizování této mezinárodní kampaně hrála Světová federace demokratické mládeže.

KSM je přesvědčen, že mezinárodní solidární kampaň organizovaná po celém světě přispěla rozhodnou měrou k legalizaci KSM a k významné porážce antikomunismu v České republice. KSM srdečně děkuje všem svým soudruhům a přátelům v zahraničí, kteří stojí na jeho straně.

německých historiků Helmuta Müllera a kol. z roku 1990 se tvrdí, že i Hitler potřeboval v tu dobu mír a věřil, že Francie a Anglie se neodváží začít kvůli Polsku válku. V tajném dodatkovém protokolu byly oboustranně vymezeny zájmové sféry, Německo vyhlásilo svůj nezájem o Finsko, Estonsko a Lotyšsko, vzneslo však nárok na Litvu. Dodám, že záhy se Berlín zřekl i svého vlivu v Litvě, byť to byl nezájem jen předstíraný. Stejně tak nezájem o Finsko nebyl Berlínem respektován. Již na podzim 1940 se ve Finsku vylodily německé jednotky. Zajišťovaly severní křídlo plánovaného útoku na SSSR a 26. června 1941 se Finsko připojilo k útoku proti SSSR. A. Hitler považoval dohodu o neútočení za taktický krok, který nebude respektovat, což se plně potvrdilo v roce 1941. Mnohem kvalifikovaněji hodnotil v roce 2002 německý historik Friedemann Bedüftig, když postřehl a napsal, že Stalin se (touto smlouvou) vymanol z izolace, jež trvala od uzavření mnichovské dohody, odstranila nebezpečí nějaké formy aliance demokracií (Anglie a Francie) s diktaturami (Německem a Itálií), jež by byla zaměřena proti němu (Stalinovi). Viz Třetí říše a druhá světová válka, str. 170 českého překladu z roku 2004.

Při hodnocení Paktu o neútočení vzniká otázka, zda v samotném Německu nevznikly pochybnosti. Vznikly, a to z pera nacistického ideologa A. Ros-

senberga, který si 25. srpna zaznamenal do svého deníku: Mám pocit, že tento moskevský pakt se nacionálnímu socialismu někdy vymstí. Měl pravdu, to se také stalo, ale na veřejnost s tímto názorem nemohl. V politologických kruzích se dodnes probírá zjištění, že J. V. Stalin nemusel vyklízet žádnou zem, sféru svého vlivu, naopak ji rozšířil. Kdo dával, byl A. Hitler. V odborných vojenských kruzích se připomíná jedna z příčin německé prohry, že po Paktu již nebylo možno, a také k tomu

nepomohlo, i když o to prosili v době bojů o Stalingrad. Z vojenského hlediska nacistická armáda v roce 1941 měla východisko k útoku posunuto zpět na západ o 300, místy i 350 km. Tato vzdálenost hitlerovcům chyběla před Moskvou. A ještě jeden strategický aspekt přichází v úvahu. Když se Hitler rozhodl k útoku na sovětský stát, potřeboval si zajistit severní křídlo - to zajistilo Finsko. Jižní křídlo, balkánské, již tak jisté nebylo. Německo se dostalo do válečného konfliktu s Jugoslávií a s

nedošlo, vystavit SSSR společnému útoku ze strany Japonska na východě a Německa na západě. Když Hitler nevyužil japonských provokací na sovětskočínských hranicích a japonské připravenosti jít do války v období 1938-1939, promeškal dobu strategického souladu a dostal novou lekci. Japonsko se rozhodlo jít vlastní cestou, vybralo si útok na USA a nacistům již

Řeckem a přišlo o dva měsíce příprav. Opět chyběly v zimním období války na Východě. K tomu ještě nacisté zjistili, že na státním převratu v Jugoslávii, která již přistoupila na spojení s Hitlerem, měl vliv Sovětský svaz a také Anglie. Hitler sovětskou angažovanost na Balkáně označil za jeden z důvodů, proč rozpoutal válku proti SSSR.

LEKCE Z HISTORIE—CO ZPŮSOBILO PAKT O NEÚTOČENÍ

Mnohaletá politika usmiřování států s formálním demokratickým systémem se stala pomalu již tradiční po nástupu Hitlera k moci. Nebylo těžké přijít na myšlenku, že se tak děje proto, aby Německo, případně další spojenci s vysokým stupněm nacionálního myšlení (Itálie, Japonsko, Polsko) se nechali usměrnit proti Sovětskému státu, což byl stát nekapitalistický, občas i protikapitalistický, což nesmírně vadilo podnikatelským kruhům po celém světě. Cítili to i mnozí sovětsí politologové, ale čelit tomu vojenskými prostředky nebylo možno. Sovětský systém byl stále ještě slabý a střetnutí by nemusel přežít. Východisko bylo nalezeno ve sféře hospodářské. Ekonomickou sílu nově tvořené společnosti mohl Kreml posílit hospodářskou politikou. Pokud například z Ruska Německo získá naftu, obilí, nerostné suroviny, a to všechno potřebovalo, nemusí sahát k válce, která by měla stejný cíl.

A pokud to dostane mírovou formou, nebude mít touhu válčit a za výměnu hodnot si Moskva bude přát získání znalostí a technologií kapitalistického světa. Hospodářská krize navíc naučila kapitalisty vážit si každé i rudé objednávky, aby se dostali ze situace, se kterou si nevědí rady. Jeden drobný příklad: V

době, kdy i v Moskvě se předpokládal vojenský odpor Československa proti Německu, objednala si sovětská strana děla ze Škodovky. Stála o ně. Hitler po okupaci Čech a Moravy objednávkou zablokoval, časem ale zjistil, že prodej by byl po stránce hospodářské pro něho výhodný (budou prostředky například na naftu) a objednávka mohla být vyřízena. Němečtí vojáci se divili, že na východní frontě na ně střílí děla ze Škodovky. Obdobně zuřili sovětsí vojáci, když je likvidovaly zbraně vyrobené v brněnské Zbrojovce. Inu, kapitalismus! Zatím hospodské styky brzdily výbojně plány na válku. Nebyla to tak zcela nová politika, již Smlouva německo-sovětská o neutralitě z 24. dubna 1926 předjímala ekonomickou spolupráci. To však bylo Německo ještě výmarské.

A ještě jedna pozoruhodná poznámka, kdyby se v Moskvě podařilo vytvořit protinacistickou koalici (SSSR, Francie, Anglie a Polsko) nemusela by vypuknout

válka. Hitler prohlásil, že by mu nic jiného nezbyvalo než v září 1939 v Norimberku uspořádat stranický sjezd pod heslem světového míru. Sjezd se nekonal, 1. září 1939 napadl Hitler Polsko, které odmítlo sovětskou pomoc, neboť si chtělo udržet územní lup z roku 1919 na západní Ukrajině a v Bělorusku.

Uzavřít společnou alianci proti nacistickému agresivnímu Německu se v Moskvě nezdařilo. Tím vyrostlo nebezpečí, že SSSR bude muset sám čelit případnému útoku. Nelze se tedy divit, že Moskva měla zájem na úmluvě o neútočení, dokonce z několika důvodů. S odstupem let je vhodné zjistit hodnocení Paktu Hitler-Stalin, jak z propagandistických důvodů uvádějí publicisté pravicové orientace. V kolektivním díle

ŠTĚTINOVÍ RUPLO V BEDNĚ, ASI DEFINITIVNĚ

Proslavený antikomunistický aktivista se rozhodl, že po zpackaném a prohraném antikomunistickém soudním tažení proti KSM předvede svůj vztah k historii – a to hned ve dvou dimenzích. V té první demonstroval, že není schopný poučit se z vlastních chyb a co on a antikomunistické kruhy zpackaly jednou, zpackají i podruhé a dokonce i stejným způsobem. Možná, že to bude mít úzkou souvislost s tou druhou dimenzí Štětínova přístupu k historii, a totiž, že v oblasti historie pan Štětina nebádá, ale nekriticky přejímá a propaguje aktuální výklady na základě jakési antikomunistické doktríny, o jejíž absolutní pravdě a neomylnosti nepochybuje.

Bez většího zájmu médií totiž prošla zpráva o tom, že pan Štětina pilně studuje web KSM, kde údajně nalezl informace o tom, že popíráme genocidu v Katyni.

Nejprve by bylo dobré zamyslet se nad tím, co je to genocida. Genocida je vyvražďování velké skupiny lidí na základě

jejich etnika či rasy (zdroj: Wikipedia). Při popisu událostí v Katyni se hovoří o tom, že došlo k popravě důstojníků polské armády. Slovo "důstojník" vyjadřuje dosaženou vojenskou hodnost. Osobně jsem se zatím nikdy nesetkal s tím, že by si někdo pod slovem "důstojník" představil označení nějakého národa či etnika. Tedy až do dnešního dne. Myslím, že pan Štětina opět udělal díru do světa.

Obsahem krátké zprávy, kterou pan Štětina nazývá článkem popírajícím genocidu, je toliko konstatování toho, že mediální pozornost, věnovaná pádu letadla s polskou delegací, odvádí pozornost od aktuálních sociálních problémů ve společnosti, jako je chudoba či bída, které si denně vyžadují daleko více zbytečně zmařených lidských životů. O nějaké genocidě se v této zprávě nehovoří a celá zpráva ani implicitně neobsahuje jakýkoli postoj ke Katyňským událostem. Ano, zpráva následně odkazuje na článek ze severočeské Pravdy, který se snaží porovnat původní verzi o událostech v Katyni (připomeňme, že tato verze pochází z pera říšského ministra propagandy Dr. P. J. Goebbelse) s důkazy, které jsou aktuálně dostupné. Historie totiž není

dogma, ale věda. A věda se vyvíjí díky vědeckému bádání, je postavená na důkazech. Jsem bytostně přesvědčený o tom, že lidé v severních Čechách mají plné právo studovat historii a zamýšlet se nad ní. Antikomunistický totalitář Štětina zastává patrně jiný názor.

Přiznám se, že jsem do poslední chvíle doufal, že se nebudu muset jakkoli vyjadřovat k pádu jakéhosi letadla s polskou delegací. Vyznávám "rychlé gumy" (silniční dopravu), na létání letadlem většina dělnické a učňovské mládeže nemá finance a o našem severním sousedovi si myslím své.

Nastupující rudoarmějci z klubů vojenské historie, připravující se na slavnostní přehlídky k výročí osvobození Brna Rudou armádou, mě přivádí na daleko jiné myšlenky. Každý národ má své hrdiny. Poláci mají důstojníky, kteří se na koních vrhali proti tankům. My máme pana Štětinu, který si udělal z antikomunistického doktrinářství dobrý byznys. Sovětský svaz měl bojovníky, kteří porazili nejzvrůdnější režim v dějinách lidstva – nacismus. Jsem hrdý na to, že i já nosím legitimaci s jejich bojovým i budovatelským symbolem – srpem, kladivem a pěticípou hvězdou.

Jakub Holas

KSM V MILOTICÍCH

Akci u pohraničního opevnění v Miloticích nad Opavou uspořádal Bruntálský klub KSM.

K historii opevnění v Miloticích: V roce 1937 proběhla výstavba téměř celého 1. sledu (kromě č. 430). 2. sled se ale

podařilo vybetonovat jen částečně. A to pouze 8 objektů na východním křídle úseku, kde bylo prioritou co nejdříve kompletně uzavřít údolí se silnicí Lichnov - Horní Benešov a přilehlý nezalesněný prostor. Na

západním křídle úseku byly postaveny 3 objekty 2. sledu, které uzavíraly údolí se silnicí Zátor - Nové Heřminovy - Milotice nad Opavou. Celkem to bylo 31 objektů.

Na jaře 1938 pokračovala betonáž středního zalesněného úseku 2. sledu, hlavně v okolí Hohnbergu a jeho strmých svahů, kde byly zajímavě využity různé varianty typů A i B (šikmé, lomené i zeslabené!!).

Poslední 3 objekty (610, 611 a 577) stojící v prudkém svahu nedaleko železniční stanice Milotice nad Opavou, byly betonovány až na přelomu jara a léta 1938. Krásnému výletu do příro-

dy přálo počasí a akce Bruntálského klubu se opravdu vydařila. Jen je škoda, že nepřišlo více mladých lidí mimo členy Komunistického svazu mládeže. Sobotní akce měla své pokračování večer v Břidličné, kde jsme shlédli několik filmů, dokumentujících období 2. světové války. Největší ohlas vyvolal černobílý, leč povedený film "Němá barikáda". Diskuse pokračovala až do nedělního odpoledne, což původně ani nebylo v plánu. Ale bylo o čem hovořit. Řada témat vyplynula i z vystoupení s. Holase, především jsme se bavili o možnostech aktivní činnosti Komunistického svazu mládeže proti fašismu.

Petr Štula

PETIČNÍ AKCE V BRNĚ PROTI ŠKOLNÉMU

Sešli jsme se jako vždy v Brně na hlavním nádraží kolem čtvrté hodiny, kdy tu bývá nejvíce lidí. Vyznali mezi jednotlivé hloučky a skupinky a vždy vysvětlili, co jde.

Ačkoliv většina lidí petici podepsala, našli se i tací, kteří byli pro školné. Vyskytovali se však poměrně zřídka. Akce začala u ulice Masarykova, násled-

ně jsme se přesunuli pod hodiny a nakonec k budově pošty.

Zaznívaly skutečně různé názory. Někdo podepsal bez debaty, někdo si nebyl jistý, zda je pro školné, nebo proti. Našli se skeptici, kteří tvrdili, že školnému už stejně nic nezabrání, stejně jako lidé, kteří naopak tvrdili, že školné nebude.

Narazili jsme na skupinku mladíků, kteří po chvíli přemítání nakonec podepsali a setkali jsme se i se zarytým pravičákem, který mi se svítícíma očima vysvětloval, že „ta firma ti na to dá stipendium“.

Mám-li to hodnotit zpětně, akce dopadla poměrně dobře.

koncept, nikoli "jen" na geografický. Jinými slovy SEL si nepřátelí některé komunistické strany z bývalého SSSR, ale i EU, z ideologických důvodů. Dosažení akční jednoty evropské levice však nelze uskutečnit v případě

vyloučení významné části evropského komunistického hnutí.

Přesto, že VII. sjezd naší strany jasně rozhodl, že budeme usilovat o akční jednotu evropské levice s tím, že základ této jednoty musí tvořit komunistické

strany a že v SEL, vzhledem k této okolnosti, zůstaneme i nadále stranou s pozorovatelským statutem, někteří členové současného vedení KSČM to nejen ignorují, ale usilují o pochod ve výše uvedených stoupkách SEL.

PODPORA PCV NEUSTÁLE STOUPÁ

Sekretariát pro tisk a propagandu Komunistické strany Venezuely (PCV) sdělil, že v parlamentních volbách do Národního shromáždění a do Latinskoamerického parlamentu (Parlatino) byli zvoleni dva hlavní poslanci a sedm náhradních poslankyň a poslanců z listiny Rudý kohout

Aragua, Yue Jabour v Cojedas, Lorenzo Devera v Delta Amacuro, Pedro Eusse v Portuguesa, Febres Rodriguez v Nueva Esparta a Edgar Luceno v Táchire. Sekretariát dále doplnil, že pro listinu Rudý kohout - PCV bylo odevzdáno ve prospěch kandidátů revoluční aliance PSUV - PCV (Sjednocená socialistická strana Venezuely - Komunistická strana Venezuely) 162 830 hlasů, což potvrzuje stálý růst historického hlasování pro komunisty ve volbách tohoto charakteru.

protikomunistickou kampaň volili listinu Rudého kohouta ve prospěch revolučního procesu. Tato situace nás nutí zvyšovat závazek naší strany, Komunistické strany Venezuely, resp. Komunistické mládeže Venezuely vůči dělnické třídě, rolnictvu, studentům a lidu - prohlubovat revoluci směrem k socialistické perspektivě.

Zároveň PCV vítá triumf a vzestup dosažené Sjednocené socialistické strany Venezuely (PSUV) a ostatních politických a společenských sil revoluce, a upozorňuje, že proces vedený prezidentem Hugem Chávezem bude i nadále cílem zuřivých útoků a protiofenzivy severoamerického imperialismu a ostatních sektorů mezinárodní fašistické pravice. Proto volá po upevnění organické jednoty revolucionářů, představující kolektivní orgán vedení, umožňující čelit společnými názory reakci a uskutečňovat nutné korekce, které proces vyžaduje.

Přeložil Vladimír HORÁK

tura Vermelho, znamená v překladu Rudý - pozn. překladatele).

Podle informací Národní volební komise dle Tribuna Popular byli jako hlavní zvoleni dva poslanci, Oscar Figuera ve státě Guárico do Národního shromáždění a Carolus Wimmer do Parlatina, zatímco jako náhradní poslankyně a poslanci byli zvoleni Diluvina Cabello ve státě Anzoátegui, Douglas Gómez v

snadné. V některých členských stranách, které představují součást tvrdého jádra SEL (italská Strana komunistické obrody Rifondazione, portugalský Levý blok), existují silné trockistické platformy. Z hlediska vnitrostranických mocenských pozic některých jednotlivých stran bylo tedy nutné takovou formulaci zachovat bez ohledu na porušení principu konsensu, který se nám podařilo zakotvit ve stánovcích SEL.

Porušování principu konsensu má další velmi rozhodující souvislost. Všechny členské a pozorovatelské strany mají ve Výkonném výboru SEL dva členy bez ohledu na velikost té či oné strany, což při absenci uplatnění principu konsensu představuje při jednání o důležitých otázkách riziko "převálcování" stran jako KSČM stranami místně i celoevropsky méně významnými a takřka bez vlivu, jako např. Stranou demokratického socialismu z ČR a takových je v SEL drtivá většina, což ohrožuje komunistickou identitu KSČM.

Problém neuplatňování konsenzu odráží i strukturální nedostatky, neboť odráží zákulisní styl namísto kolektivní práce a rozhodování v rámci centrálních orgánů SEL.

KSČM je uvnitř, nikoli mimo, SEL s pozorovatelským statutem, jenž umožňuje KSČM podle stanov SEL plnohodnotnou účast na úrovni a v šíři, jež jsou

zcela srovnatelné s možnostmi plně členských stran (hlasování v orgánech SEL neexistuje, tam by měl platit princip konsensu). Čili pozorovatel není, jak se někteří naivně domnívají, někým, kdo jen pozoruje a nezúčastňuje se jednání a diskuse. Naopak. Jediný podstatný rozdíl mezi pozorovatelskou a členskou stranou, jak ukázala praxe, tkví v tom, že členská strana musí platit nemalé finanční příspěvky. Na druhé straně statut pozorovatele představuje v rámci KSČM určitý kompromis a proto zajišťuje i důležitý vnitrostranický konsensus.

Kdybychom se vzdali svých podmínek a vize a stali se členskou stranou, co by se tím vyřešilo? Vůbec nic, neboť ostatní relevantní komunistické strany, které mají na tento subjekt podobný názor, by zůstaly mimo, a tím by jednota evropské levice nebyla zajištěna, ale my bychom ztratili respekt, pozici a tvář radikální levice a tudíž i možnost tvorby můstku v této situaci. SEL v současné podobě nejenže evropskou levici nesdružuje, nýbrž ji rozštěpila a komplikuje vztahy v jejím rámci.

Budeme-li plným členem SEL, je to krok k sociálnědemokratickým stranám (portugalský Levý blok, řecký Synaspismos, estonská Sjedená levice, česká SDS; nejvýznamnější členská strana SEL je německá strana Levice (Die Linke), a ta není stranou komunistického charakteru). SEL se

nepřipojuje ke společným akcím komunistických a dělnických stran (petice komunistických a dělnických stran proti novým základnám USA, petice komunistických a dělnických stran k zastavení eskalací antikomunistických a antidemokratických útoků v Evropě, petice komunistických stran proti perzekuci Maďarské komunistické dělnické strany - v době kdy ještě byla členem SEL -, ale i akce proti antikomunismu v ČR koncem roku 2009). Tento postoj de facto znamená rozštěpení evropské levice na dva bloky a rozštěpení její akční jednoty. Budeme-li v takové situaci členem SEL, rozštěpení tím bude posíleno a navíc bychom byli na straně nespolehlivých sociálnědemokratických stran.

Je nutno připomenout, že KSČM, díky tomu, že se dosud nestala členem SEL, je členem mezinárodního přípravného výboru pro celosvětové a každoroční setkání komunistických stran, a to vedle KS Řecka, Portugalské KS, KS Ruské federace, KS Indie, Marxistické KS Indie, Libanonské KS, Jihoafrické KS, KS Kuby, KS Brazílie. Tato setkání usilují o dosažení akční jednoty mezinárodního komunistického hnutí, kde se scházejí představitelé cca 70-80 komunistických a dělnických stran všech kontinentů.

Naše snaha o změnu charakteru SEL na celoevropský naráží de facto i na ideologický

Totéž ovšem nemůžu tvrdit o akci, kterou jsem pořádal u nás ve škole.

Setkal jsem se víceméně jen se smíchem, pohrdáním, chabými dvěma podpisy a dokonce s vulgárními obrázky. Však oni si ti

mí spolužáci jednou vzpomenou, až budou mít kvůli školnému hluboko do kapsy. Mám dojem, že většina z nich by volila pravcové strany a pak by nadávali po hospodách. Typicky česká, mamloušácká povaha.

Asi si budu muset ještě hodně dlouho počkat na to, až budu žít ve vlasti, na kterou

budu moci být skutečně hrdý, kde lidé budou žít v bratrském duchu, v míru a uvědomí si, že společně dokážou cokoliv.

Ve společnosti, kde úcta ke vzdělání a k práci bude něco natolik samozřejmého, že státu nebude činit problém, aby na ně přispíval.

Hubert Horský

AKCE ŠESTI PROTI LISABONSKÉ SMLOUVĚ

Kdo zalepí flastr?

V sobotu 21. listopadu 2009 jsem se svými dalšími pěti kamarády vyrazil do Brna rozdávat letáky proti Lisabonské smlouvě. Dozvěděl jsem se totiž z médií, že v dnešní době svobody, demokracie a pravdoláskevismu může každý občan svobodně vyjadřovat svůj názor. Stejně jako pan prezident Václav Klaus jsem se obával toho, že výrazné posílení pravomocí nikým nevoleného úřednického aparátu Evropské unie ohrozí naší suverenitu a státní nezávislost. Letáčky jsem natiskl na vlastní náklady a cílem bylo především informovat občany o možných negativních důsledcích LS.

Akce se uskutečnila v podchodu na Hlavním nádraží v Brně. V podchodu rozdávám letáčky kde kdo – od reklam na pleňy, knihy a ložní prádlo až po nejroztodivnější náboženské

sekty. Protože v ČR máme kompetentní média, která pravdivě a nestranně informují veřejnost o veškerém dění, rozhodl jsem se, že bych je mohl o akci informovat, třeba by se mohli přijít podívat a udělat si i nějakou tu hezkou fotečku. Zde má idyla naráží na první problém. ČTK totiž rozeslala informaci poněkud poupravenou, snad v dobrém rozmaru. Úprava připomínala výsledek hry na tichou poštu, kdy někomu na začátku zašeptáte do ucha slovo „ručník“ a na konci celého řetězu získáte slosloví „pijte mléko, je zdravé“. Do místa konání jsem ušel, že se tato akce „koná v podchodu mezi Hlavním nádražím a Vaňkovkou“ a ČTK z toho udělala „pochod od Hlavního nádraží k Vaňkovce“, což je přilehlé nákupní centrum. Takto se o tom hovořilo např. i ve svodce Doprávního podniku města Brna a patrně i v té policejní, protože u Hlavního nádraží skutečně čeka-

la zhruba desítka příslušníků ze zásahovky. Několikrát jsem překontroloval oznámení, které jsem do médií posílal, a chyba skutečně nebyla na mé straně. My jsme opravdu nechtěli nic nakupovat!

Účast příslušníků Policie ČR při rozdávání letáčků byla přinejmenším neobvyklá. Přesto jsme se „normálně a jako chlapi“ domluvili, že nechceme dělat žádné výtržnosti, křičet do megafonu, bránit komukoli v průchodu, stavět barikády a házet zápalné lahve. Oni nám na oplátku „normálně a jako chlapi“ slíbili, že nás nebudou bít obušky, rozhánět slzným plynem, sprchovat vodním dělem, ani tahat do antona. A jak jsme slíbili, tak to také bylo. Na konec akce jsem si s velitelem zásahu potřásl pravicí, povídám „padla, jdem na pivo, tak se tu mějte“. Podrobný článek o akci najdete na informačním serveru Drátem

d o V o k a
(www.dratemdovoka.bloguje.cz).

16. června 2010, tedy zhruba půl roku poté, jsem se ale velmi podivil. Paní poštáčka mi totiž přinesla obálku s modrým pruhem. To je taková ta, ze které vám je blbě, už když jí vidíte. Mezi různě zvýrazněnými částmi textu nejprve upoutal můj zájem ústřední nápis v dopise, tedy „UniCredit Bank Czech Republic, a.s.“, celkově papír připomínal spíše lacinou a podomácku vyráběnou reklamu, kterou lichváři znečišťují sloupy v celé ČR a snad i na celém světě. O něco menší byl nadpis celého dopisu, tedy „Výzva k zaplacení pokuty a nákladů řízení...“. Aha, takže flastr. Ale za co, říkám si.

Neváhal jsem a zavola na uvedené telefonní číslo a po chvílce zuřivého přepojování se mi podařilo doslova vyškemrat informaci, že pokutu jsem dostal právě za organizování akce v podchodu, kde jsme rozdávali letáky, čímž jsme prý porušili §14 odst. 1 shromažďovacího zákona, tedy: „(1) Tomu, kdo svolává nebo pořádá shromáždění, aniž splnil oznamovací povinnost, nebo pořádá shromáždění, které bylo zakázáno, anebo poruší povinnost stanovenou v § 6 odst. 4 a 6, může být uložena pokuta do 5 000 Kč.“

Nikdy jsem si nemyslel, že rozdávání letáků, navíc na místě, kde je tato aktivita naprosto běžná, může být považováno za

shromáždění. Také jsem se dozvěděl, že „Odvolání nemá odkladný účinek“, což je sice hezké, ale vzhledem k tomu, že suším poslední tisícovku na nové boty, vyvstala praktická otázka – kdo zalepí flastr, jehož výše byla stanovena na rovných 2000,-? Pokud jsem pracoval v té době za 70,- na hodinu, dal by se flastr převést na zhruba 28,5h s nárokem na přestávku po hodině a půl (neplacenou). Za rozdávání letáků v podchodu, pěkně prosím. A pak mi bude nějaký dobře živený antikomunista – nemakačenko vykládat své žvásty o rudé totalitě a modré demokracii.

Rozhodl jsem se tedy obrátit se žádostí o pomoc na dalšího z bojovníků proti Lisabonské smlouvě, který má navíc peněz dost a skládáme se mu na ně my všichni. Ano, jde o pana prezidenta Václava Klause. Dopis i následnou odpověď z hradu uvádím pro pobavení níže

Věc: Naléhavá žádost o pomoc – pokuta kvůli informační akci o Lisabonské smlouvě

Vážený pane prezidente,

předně bych Vám chtěl poděkovat za Váš zásadový postoj proti Lisabonské smlouvě. Tak jako vy, ani já jsem nesouhlasil s přijetím Lisabonské smlouvy, zejména z důvodu omezení státní suverenity. Rozhodl jsem se proto se svými přáteli na vlastní náklady vytvořit infor-

mační letáky, které jsme v poklidu rozdávali v Brně dne 21. listopadu 2009. Zde nás legiti-movali příslušníci Policie ČR, bez problémů jsme jim sdělili naše osobní údaje včetně telefonních čísel, současně jsem je požádal, aby mě v případě nutnosti kontaktovali prostřednictvím telefonu, protože nemám možnost si vybírat poštu dostatečně často. Komunikace s Policií byla bezkonfliktní, současně jsme rozdáváním letáků nijak nebránili lidem v průchodu, nečinili jsme výtržnosti, nevedli jsme projevy ani neskandovali žádná hesla. Místo akce jsme úmyslně zvolili tam, kde je rozdávání letáků – ať již reklamních, či politických, informačních apod. – naprosto běžné a tolerované, tedy v podchodu mezi Hlavním nádražím a OD Galerie Vaňkovka. ČTK se však v informování o naší akci dopustila překlepu a z místa konání „podchod mezi Hlavním nádražím a Vaňkovkou“ vytvořila mylnou informaci o tom, že se jedná o „pochod mezi Hlavním nádražím a Vaňkovkou“. (Vaňkovka je obchodní centrum, které se nalézá hned vedle Hlavního nádraží). Většina médií si tuto jasně nelogickou informaci raději ověřila telefonicky na kontaktu, který jsem připojil, a vše jim bylo včas objasněno. Bohužel tak již neučinila Policie ČR, která na místo, kde jsem měl sraz já a mých pět kamarádů, kteří se akce účastnili, vyslala zhruba dvě desítky příslušníků pořádkové policie.

STRANA EVROPSKÉ LEVICE JE STRANOU EU A NESPOLEHLIVÝCH ODPADLÍKŮ, KTERÁ ROZŠTĚPUJE EVROPSKOU LEVICI

Již není tajemstvím, že Evropská unie usiluje o dosažení evropského občana, a to namísto občana českého, francouzského, polského, italského. Je logické, že takového cíle nelze dosáhnout bez existence odpovídající politické struktury. Proto k tomuto účelu požádala a finančně motivovala založení politických stran na evropské úrovni.

Taková strana však musí mít poslance alespoň ze čtvrtiny členských států Evropského parlamentu (EP) nebo ve čtvrtině národních parlamentů v rámci EU, čili v současné době v sedmi parlamentech. Kromě toho musí zabezpečit programové naplnění principů EU. Jinými slovy musí být státotvorná, aby mohla získat dotaci EP. Většinou svých členů totiž může EP ověřit na žádost alespoň čtvrtiny poslanců ze tří různých klubů, zda ta či ona politická strana na evropské úrovni naplňuje tyto zásady. V případě, že EP zjistí, že některá z podmínek není splněna, taková strana bude vyřazena z financování. V tomto kontextu byly založeny tyto strany: Evropská lidová strana, Strana evropských socialistů, Evropská liberální a reformní strana,

Strana evropských zelených a Strana evropské levice.

KSČM se zúčastnila zakládajícího sjezdu Strany evropské levice (SEL) v Římě ve dnech 8.-9. 5. 2004. Kvůli nedemokratickým praktikám a nerespektování principu konsenzu na tomto sjezdu se KSČM nestala členskou stranou.

Aktivít této strany se však zúčastňujeme jako pozorovatelé. Na základě zkušeností z pozorovatelské pozice, jsme opakovaně požadovali změnu charakteru Strany evropské levice na celoevropský. Požádali jsme o pozvání minimálně 27 komunistických a levicových stran z

celé Evropy (mezi nimi KS Ruské federace, Ukrajiny, Běloruska, z baltických zemí, Skandinávie, bývalé Jugoslávie, Turecka, Británie, Portugalska, Řecka aj.) na setkání s cílem prodiskutovat s nimi otázky týkající se jednoty evropské levice. Ale namísto úsilí o získávání členství radikální a autentické levice jsme svědky trvalého úsilí o selektivní charakter členství v SEL, a to i po odchodu F. Bertinottiho a nástupu L. Biskyho do funkce předsedy SEL. V Bělorusku například byla snaha o získání nikoli KS Běloruska,

nýbrž opoziční Běloruské strany levice. Z Maďarska byla přijata strana odpadlíků "Dělnická strana Maďarska 2006" i za cenu vystoupení Maďarské komunistické dělnické strany ze SEL. Vezmeme-li v úvahu, že namísto významné Portugalské KS a KS Řecka figurují další odpadlíci (portugalský Levý blok a řecká Levicová a ekologická koalice Synaspismos), je na místě se ptát, zda toto je ta pravá jednota evropské levice o kterou usilujeme.

Dále jsme upozorňovali na fakt, že dějiny komunistického hnutí 20. století nemohou být paušálně odmítnuty jako negativní, je nezbytné poučit se z chyb a vše, co se osvědčilo, nadále rozvíjet. V tomto kontextu jsme požádali o vypuštění, nebo úpravu formulace v preambuli stanov SEL ohledně stalinistických zločinů a praktik, neboť umožňuje množství interpretací a reminiscencí vztahujících se k minulosti. Jedná se o označení zneužívané proti celé dosavadní historii socialismu v Evropě. Dnes jsou, především politickými protivníky, některé strany účelově označovány jako "stalinistické". Marně jsme navrhli tuto formulaci nahradit lépe vystihujícími slovy. Vysvětlení je

CHÁVEZ OPĚT VYHRÁL

Venezuelská Chavezova vládní Socialistická sjednocená strana (PSUV) podle volebního úřadu získala 95 ze 165 křesel a opozice nejméně 63 křesel. Dva mandáty připadly jedné z menších stran a další ještě nebyly určeny. Opět tedy vyhrála svobodné volby.

Není to sice ústavní většina (opozice neblokovala volby jako posledně v roce 2005), ale jak Chávez nicméně tvrdí na svém blogu na Twitteru, jde o

"solidní vítězství, které postačí k prohloubení demokratického socialismu".

Hlasování mělo skončit půl hodinu po nedělní půlnoci SELČ, ale na mnoha místech zůstaly volební místnosti otevřené déle, protože před nimi stály fronty lidí. Může za to rekordní více než 66% volební účast, která byla zaznamenána navzdory nepřízní počasí (celý den pršelo

po té, co v sobotu v Caracasu dokonce došlo k povodním)...

Na rozdíl od předchozích voleb v roce 2005, kterých se opoziční strany nezúčastnily v (nesmyslných) obavách z machinací, tentokrát opozice o hlasy voličů bojovala.

Hlasování proto analytici považují za referendum o vládnoucím levicovém režimu a za test popularity Cháveze, který se chce v roce 2012 nechat znovu zvolit prezidentem. Možná právě to, že si nehledá nástupce a hodlá vládnout sám dál (ačkoli dvě funkční volební období za sebou už naplnil), mj. způsobilo určitý pokles hlasů pro prezidentův socialistický tábor...

Své sehrálo jistě i to, že opoziční koalice Stůl jednoty se před volbami v kampani neza-měřila na neshody s Chávezem, ale spíš na téma zločinosti a zvyšujících se životních nákladů.

Chávez je u moci skoro 12 let a za tu dobu se v zemi hlasovalo 15x! Když v neděli ode-vzdával svůj hlas v Caracasu, prohlásil proto pokrokový prez-ident, že má Venezuela nejspolehlivější volební systém na světě a že je to země s nejzdravějším demokratickým systémem.

Venezuela je rozdělena na 87 volebních krajů, v nichž bylo více než 17,5 milionu potenciálních voličů k dispozici 12 500 volebních místností.

Jednotná socialistická strana spolu také s Komunistickou

stranou Venezuely kromě 95 mandátů v Národním shromáždění získala spolu s Národní indiánskou radou také pětacet poslanců v latinskoamerickém parlamentu. Socialisté zvítězili ve státech Apure, Aragua, Barinas, Bolívar, Carabobo, Cojedes, Delta Amacuro, Distrikt hlavního města, Falcón, Guárico, Mérida, Monagas, Lara, Portuguesa, Trujillo, Yaracuy a Vargas a dosáhli nerozhodného výsledku ve státech Miranda a Sucre.

Volby přivedly do parlamentu množství mladých poslanců z lidových vrstev. Nejvyšší volební funkcionáři zdůraznili občanskou uvědomělost, demokratické nadšení a politickou zralost, prokázané venezuelským lidem. Vítězství bolívarských kandidátů politicky představuje pokračování a konsolidaci revoluce a socialismu, jakož i prohloubení a hlavní úlohu lidové moci.

Samozřejmě, pokud by se jednalo o pochod, demonstraci či nějaký jiný druh shromáždění, akci bychom dopředu oznámili, určili bychom dostatečný počet pořadatelů a rozhodně bychom ji nezacílili na obchodní centrum, které s Lisabonskou smlouvou a jejím schválením nemá nic společného.

Dnes jsem se po půlroce dostal na místo trvalého bydliště, kam mi chodí i pošta a obdržel jsem dopis s modrým pruhem a názvem „Výzva k zaplacení pokuty a nákladů řízení a stanovení lhůty ke splnění“, který Vám posílám v příloze. Zavola jsem proto na uvedený kontakt, kde mi bylo sděleno, že je to kvůli výše zmíněné akci, protože prý došlo k porušení §14 odst. 1 shromažďovacího zákona.

Je mi velmi líto, že jsem o tomto přestupkovém řízení nebyl informován také telefonicky, ačkoli jsem o toto požádal a z tohoto důvodu uvedl i nad rámec svých povinností své telefonní číslo. Proto jsem se nemohl ani účinně bránit proti rozhodnutí či být přítomen na přestupkovém řízení. Zmíněný dokument, tedy „Výzva k zaplacení pokuty a nákladů řízení a stanovení lhůty ke splnění“, je jediným dokumentem, který v celé věci mám k dispozici. Přitom je evidentní, že se jedná o omyl, protože zmíněná akce nebyla shromážděním.

Stanovená výše pokuty činí 2000 Kč. Vzhledem k tomu, že mě již neživí rodiče a studuji, nemám v současné chvíli finanční prostředky na zaplacení dané částky. Chtěl bych Vás tedy požádat o pomoc v celé záležitosti. K tomu dodávám, že proti mně nikdy v minulosti nebylo vedeno přestupkové řízení ani jsem nebyl trestně stíhán.

S pozdravem,

Jakub Holas

Vážený pane Holasi,

prezident republiky Václav Klaus mne pověřil, abych se blíže zabýval Vaším dopisem, ve kterém ho jako občan prosíte o pomoc v situaci, kdy je po Vás požadováno zaplacení pokuty, kterou jste dostal, jak udáváte, v souvislosti s omylem ČTK o místě rozdávaní informačních letáků o Lisabonské smlouvě.

Věřte, že panu prezidentovi nejsou starosti spoluobčanů lhostejné. Dovolte však, abych uvedl, že přes pochopení důvodů, které Vás k napsání dopisu vedly, Vám přímou pomoc poskytnout nemůže. Není to způsobeno nedostatkem ochoty, ale skutečností, že prezidentovi republiky nebyl svěřen zákonný prostředek, který by mu umožňoval, aby ve Vámi uváděné záležitosti mohl učinit jakákoliv opatření.

Vzhledem k tomu, že pokuta a související náklady řízení Vám byly stanoveny na základě rozhodnutí přestupkové komise Městské části Brno střed, muselo ve věci proběhnout přestupkové řízení a na Vaši adresu muselo přijít několik písemností do vlastních rukou včetně rozhodnutí o přestupku, proti kterému je možné podat odvolání. Přestupkové řízení má svá zákonem určená pravidla a ta je nutné k právoplatnosti výsledku řízení dodržet. Pokud jste nepřebíral poшту, ať již přímo ve svém trvalém bydlišti či na výzvu doručovatele na poště, mohlo řízení proběhnout bez Vaší účasti. Pokud tomu tak nebylo, doporučuji Vám nahlédnout do svého spisu na příslušném úřadě. V případě, že zjistíte nedostatky závažného charakteru, je v krajním případě možné požádat i o obnovu řízení. Úřad je povinen poskytnout Vám veškeré související a vysvětlující informace.

S úřadem se můžete též dohodnout na zaplacení pokuty ve splátkách. Odůvodnění, které jste napsal v dopise, by mělo být pro povolení splátek postačující.

Věřím, že Vám toto mé sdělení pomůže při orientaci v řešení Vašeho problému. Je mi velmi líto, že Vám jinou pomoc poskytnout nemohu.

S pozdravem

Ladislav Jakl, v.r.

SVOBODNÁ KUBA ŽIJE

PRAHA - Kubánci jsou hrdým národem, který se nenechá nikým ovlivnit. Zaznělo to včera na podvečerním setkání, které v Praze zorganizovala Společnost česko-kubánského přátelství a Výbor za osvobození pěti kubánských hrdinů. Vzpomenuto bylo dobrých vztahů, které vždy Česká a Československá republika s Kubou udržovala. I přes kritické postoje současné české vlády vůči Kubě česká veřejnost ke kubánskému lidu má velké sympatie.

Setkání se zúčastnila manželka jednoho z pěti nespravedlivě vězněných kubánských hrdinů Rosa Aurora Freijanesová,

proto není divu, že jejich osvození bylo hlavním tématem diskuse. Rosa Aurora upřímně odpovídala na otázky a se slzami v očích přijímala slova úcty a podpory. Bouřlivý potlesk vyvolala její slova, že "naši muži jsou trestáni za svobodnou vůli jednoho národa, národa, který se snaží budovat svobodnou společnost," uvedla.

Kubánský národ i přes mnoho nespravedlností na něm páchaném neustoupí, potvrdila Bárbara Elena Montalvo Álvarezová, charge d'affaires Kubánské republiky v ČR. "Kdykoliv se

nějak zachováme, je to proto, že jsme se tak rozhodli jako svobodný národ, nikdy nejednáme na něčí nátlak," upozornila, za což rovněž sklidila bouřlivý potlesk, k němuž se připojila i poslankyně KSČM Marta Semelová. "Mám obrovskou úctu ke kubánským hrdinům, jejich ženám i celým rodinám, proto budu vždy podporovat spravedlnost pro uvězněnou pěti," uvedla Semelová s tím, že kubánský národ je národem, který by nám měl být svým vlastenectvím příkladem.

Zdroj: Haló noviny

PROHLÁŠENÍ ÚČASTNÍKŮ SETKÁNÍ

Prohlášení účastníků setkání s manželkou jednoho z pěti kubánských národních hrdinů Fernanda Gonzálese Llorta se na Vás obracíme s následující výzvou:

Na závěr besedy s Rosou Aurorou Freijanes, manželskou Fernanda Gonzalese Llorta jednoho z pěti kubánských národních hrdinů vězněných ve Spojených státech amerických, která se uskutečnila v pátek dne 22. 10. 2010 bylo přijato účastníky shromáždění následující prohlášení adresované prezidentu Spojených států amerických Baracku Obamovi.

My, účastníci setkání s Rosou Aurorou Freijanes, manžel-

kou jednoho z pěti kubánských národních hrdinů Fernanda Gonzálese Llorta se na Vás obracíme s následující výzvou:

Je to již více než 12 let co byla ve Spojených státech amerických zatčena a následně odsouzena pětice mladých kubánských mužů. Jejich jediným "zločinem" bylo, že v Miami na Floridě získávali informace o činnosti teroristických organizací kubánských emigrantů a připravě jejich agresivních akcí vůči své vlasti, Kubánské republice. Tyto skupiny touto svou činností porušovaly a nadále porušují nejen zákony Kuby, ale také

Spojených států amerických. Na území Kuby pak navíc způsobily smrt či zranění tisíců nevinných kubánských dětí, žen i mužů. Tito Kubánci - Gerardo Hernandez Nordelo, Fernando Gonzales Llort, Antonio Guerrero Rodríguez, René Gonzales Sehwerert a Ramón Labañino Salazar byli za tuto svou činnost, která v žádném případě nebyla namířena proti samotným Spojeným státům, jak potvrdili i svědkové obžaloby, odsouzeni k nespravedlivým a nepřiměřeným trestům odnětí svobody, včetně dvojnásobného doživotí.

jejich manželkami a dětmi. Dva z odsouzených neviděli své ženy 11 re-

spektive 9 let a to z toho důvodu, že jim nebyla vydána víza pro návštěvu Spojených států amerických, jak je v jiných případech obvyklé.

V současné chvíli zůstávají Vy jediným člověkem, který může alespoň částečně odstranit důsledky nespravedlivého

vůči Kubánské republice, které diskredituje Spojené státy v očích světové veřejnosti.

V Praze dne 22. 10. 2010

Přijato na shromáždění solidarity s pěti kubánskými národními hrdiny za účasti členů:

Společnosti česko-kubánského přátelství

Výboru pro osvobození pěti kubánských hrdinů

Komunistické strany Čech a Moravy

Slovanského výboru

Komunistického svazu mládeže

Svazu mladých komunistů Československa

Levicových klubů žen

Klubu českého pohraničí

Komunistické strany Československa

Následný proces se zadrženými Kubánci nelze charakterizovat jinak než jako nespravedlivý. A to nejen z toho

důvodu, že probíhal v baště proticastrovských skupin Miami, ale také díky řízené a placené kampani, která byla proti souzeným rozpoutána médii. To však byla jen jedna z prvních, ale nikoliv posledních nespravedlností, kterých se administrativa Spojených států amerických na těchto státních mužích dopustila. Dále můžeme mezi jinými jmenovat jejich bezdůvodné a opakované pobyty na samotkách, bránění jim ve styku s jejich advokáty, zástupci kubánských úřadů, ale především s

procesu a soudních rozsudků proti nim. Vy, prezident Spojených států amerických a nositel Nobelovy ceny míru jako jediný můžete použít institut takzvaného udělení milosti a vězněné kubánské hrdiny propustit.

Uvědomujeme si, že často deklarujete svou snahu o změnu ve světě nepopulární zahraniční politiky Spojených států. Tu by Vám umožnilo právě propuštění pěti kubánských národních hrdinů a zrušení téměř padesátiletého nespravedlivého embarga

Unie českých spisovatelů

Spolku českých novinářů

Společnosti Julia Fučíka

Vlasteneckého sdružení antifašistů

Strany demokratického socialismu

a poslanců Parlamentu České republiky.